

bunder det ene til en vis Grad i det andet. Det ærede Medlem kom dog med en Bemærkning, som glædede mig i høj Grad. Det gøre hans Bemærkninger nemlig undertiden. Det var hans Bemærkning om, at man kunde regne paa, at Flertallet her vilde give alt, hvad der behøvedes for at gøre det levende Værn saa godt som muligt. Jeg haaber derfor, at Søværnsloven vil komme frem i en god Skikkelse ved det ærede Medlems Bistand, og at vi aldrig mere maa se vort Infanteri blive svækket paa den Maade, som. . . . Nej, om Forladelse, det vil jeg ikke berøre. Men jeg haaber, at vi efter det ærede Medlems Udtalelser maa kunne vente Forbedringen ved Infanteriet, naar det behøves. Angaaende Kommissionen tror jeg, at den Side, hvortil jeg hører, ikke har noget mod en samlet Overvejelse af disse Spørgsmaal. Det kunde naturligvis have sin Nytte, og den kunde maaske ogsaa føre til Besparelser i visse Retninger. Jeg tror ogsaa, at der kunde være adskillige, der derved kunde overbevises om, at for at faa nogen Nytte ud af alle disse Ting — og man stemmer jo for Millioner til Hær og Flaade — vilde Udgifter som de i Dag omtalte være nødvendige. Men vi have ofte set Kommissioner ligesom ogsaa Udvalg blive nedsatte for at forhale en Sag, og det er saare vanskeligt at faa en Afgørelse af mange Spørgsmaal, saa længe en saadan Kommission eller Udvalg arbejder. Det har saaledes, naar Lønningslove ere henvisne til et Udvalg, været en Hindring for at tage enkelte Forbedringer op paa Finansloven. Det er maaske slét ikke Meningen, men bliver i alt Fald et Resultat. Motiverne kunne være forskellige; men faa vi en Kommission, vil man dertil henvise alle Tvilsspørgsmaal og maaske nedsætte og nedsætte paa det ekstraordinære Budget under Foregivende af, at det først maa afgøres i Kommissionen. Til en saadan Kommission kan den Side, hvortil jeg hører, ikke være med. Jeg skal til Slut over for det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtale, at naar det er saaledes, at Fugt og Raaddenskab fortære Fæstningsværkerne paa flere Punkter, er det utvivlsomt rigtigt, at de ville smuldre hen, men saa er det ogsaa, som vi fra Mindretallets Side paastaa, at de ikke ere forsvaret vedligeholdte.

Køedt: Jeg vil tillade mig at gøre et Par Bemærkninger over for det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Jeg har gentagne Gange,

naar jeg har talt om dette Emne, sagt, at jeg talte paa mine egne og ikke paa mit Partis Vegne. Jeg tror ikke, at nogen har misforstaaet den Situation. Jeg tror ogsaa at have udtalt mig tilstrækkelig tydelig og klart. Jeg har endnu for et Øjeblik siden bestemt hævdet, at alle her i Salen ere varme Fædrelandsvenner, og jeg har ikke mindst nævnt Socialdemokraterne, Arbejderpartiet. Jeg har ingenlunde fremstillet det saaledes, som man skulde tro efter det ærede Medlems Udtalelser, at kun de, der vilde yde, hvad der forlangtes til Fæstningen, være Fædrelandsvenner, og ikke andre. Jeg har tværtimod udtalt mig i stik modsat Retning. Hvad saa disse før omtalte mindre Beløb angaar, vil jeg tillader mig at oplyse om, hvad jeg selv har set og oplevet. I 1864 mødte en Del af vore Soldater nede i Flensborg, klædt i Træsko og islandske Trøjer i Stedet for Støvler og Uniformer og udrustet med gamle Miniérifler i Stedet for gode, tidssvarende Skydevaaben. Jeg vil ikke bære et Medansvar for, at vort Mandskab en anden Gang skal være lige saa slét udrustet som da, og jeg vil meget beklage, om den Erfaring, som vi da høstede, ikke skulde bevirke, at vi, næste Gang vi skulle være klare til Kamp, ere bedre rustede. Jeg tror, at de menige Soldater ere lige saa interesserede som Befalingsmændene i at være bevæbnede saa godt, som Nutidens Fremskridt og vore Midler tillade det. Hvad angaar de Bevillinger paa 15 eller 18,000 Kr., ved hvilke det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds mente, at jeg skulde slaa mig op til Ridder inden for Højre, tror jeg, at min hele Færd gennem mange Aars Deltagelse i det offentlige Liv vidner om, at, hvis det havde været min Hensigt at slaa mig op inden for Højre, vilde jeg sikkert have valgt andre Veje end dem, jeg har fulgt. At jeg gennem mine Udtalelser om Forsvarssagen her i Salen heller ikke har slaaet mig op inden for Oppositionen, er jeg selv tilstrækkelig klar over. Jeg skal endnu blot sige, at vi allesammen fornuftigvis ere nødte til mere eller mindre at tage Hensyn til det Parti, vi høre til. Vi maa tage Hensyn til den Dom, der fældes over og med os. Men jeg vil haabe, at enhver Rigsdagsmand og enhver brav dansk Mand maa vide, at der er en Ret, der staar over Modstanderes og Venners Dom, og det er den Højesteret, som ethvert Menneske med en god Samvittighed bærer inden i sig. Særlig naar man udtaler sig om en for Landets Fremtid vigtig Sag i en Forsamling som denne, er det